

fiske Sten og andet Materiale ved Forstranden. Dette kan jeg imidlertid ikke erkende som en Mangel ved Loven, idet der i dens § 4 udtrykkelig staar, at Forbud ikke maa nedlægges, medmindre det er fornødent. Hvis der altsaa bliver nedlagt Forbud, hvor det ikke er fornødent, strider det ganske simpelt mod Loven. Nu skal jeg ikke nægte Muligheden af, at der bliver nedlagt Forbud hist og her, hvor det ikke strengt taget er fornødent, men jeg tror ganske sikkert, at Bedømmelsen af dette Forhold let bliver noget forskellig, efter som det er Kystejeren eller Stenfiskeren, der bedømmer det. Stenfiskerne ville i Almindelighed anse de fleste Forbud for unødvendige, fordi de forhindre dem i at udøve deres Erhverv. Men det maa dog sikkert erkendes for nødvendigt, at der paa overordentlig mange Steder, overalt, hvor Kysten er udsat for Fare, bliver nedlagt Forbud mod Borttagelse af Materiale fra Forstranden, thi det kan jo ikke nægtes, at vort Fædrelands Strande ere meget udsatte for Havets Angreb. Vi have saa at sige Dag for Dag sørgelige Erfaringer om, hvorledes Havet mere og mere skærer bort af vore Kyster, og det er derfor rimeligt og naturligt, at der fra Lovgivningsmagtens Side gøres, hvad der kan, for at forhindre, at det naturlige Værn, som ligger i Forstranden, ikke svækkes eller helt tilintetgøres.

Jeg kan altsaa i Henhold til disse mine Udtalelser godt gaa med til en Revision af den nugældende Lov, idet jeg erkender, at der kan være enkelte Omraader, paa hvilke man kan ønske den forandret, men det i Fjor ved privat Initiativ indbragte Forslag indeholdt Bestemmelser, som gjorde det uacceptabelt for mig. Det indeholdt i § 1 den Bestemmelse, at Forbudet ikke maatte række ud over en Dybde af 4 Fod og ikke ud over 100 Alen fra Strandbredden. Jeg skylder dog at tilføje, at Afstanden paa de 100 Alen kunde forandres af Overlandvæsenskommissionen, men som Regel maatte Forbudet ikke omfatte en større Strækning end 100 Alen fra Strandbredden. Jeg maa imidlertid bemærke, at en Kendelse af en Overlandvæsenskommission koster vedkommende Kystejere mange Penge, saa at han selv om han ogsaa opnaaede en noget større Afstand end 100 Alen, maatte betale et ret klækkeligt Beløb derfor. Forslaget naaede ikke til Afslutning i det andet Ting i Fjor, og i Sommerens Løb fremskaffede jeg Erklæringer fra sagkyndige om dette Spørgsmaal, nemlig fra

Direktøren for Vandbygningsvæsenet og fra Marineministeriet. Deres Erklæringer findes aftrykte som Bilag til Udvalgsbetænkningen fra det andet Ting, og jeg tillader mig at henlede det høje Tings Opmærksomhed særlig paa Vandbygningsdirektørens Erklæring, som er affattet med stor Sagkundskab, og som i høj Grad advarer mod at give for slappe Bestemmelser, for stor Frihed med Hensyn til Borttagelse af Materiale fra Forstranden. Da Forslaget saa atter kom til Forhandling i Aar, atter indbragt ved privat Initiativ i det andet Ting, meddelte jeg de Oplysninger, jeg havde faaet fra Vandbygningsdirektøren og Marineministeriet, og jeg skylder at bemærke, at den ærede Ordfører i det andet Ting tog Hensyn til disse mine Udtalelser og til de Erklæringer, jeg havde indhentet, og udtalte, at han eller rettere Forslagsstillerne saa lidt som nogen ønskede i mindste Maade at svække dette Værn for Strandbredden, ligesom han senere udtalte, at Forslagsstillerne i Virkeligheden kun ønskede at faa gjort klart, hvad der var ret og billigt til begge Sider. Forslaget er da ogsaa ved anden og tredje Behandling af det i det andet Ting undergaaet ret væsentlige Forandringer, som jeg betragter som Forbedringer. Det er særlig tre Punkter i det ændrede Forslag, som jeg betragter som Forbedringer, og som jeg vil tillade mig at henlede det høje Tings Opmærksomhed paa. Det ene er § 5, hvori der staar, at naar Synsmændene have nedlagt Forbud, kan dette dog, naar Rekvirenten forlanger det, sættes i Kraft straks uden Hensyn til Indankning for højere Myndighed og gælder da, indtil endelig Afgørelse foreligger. Det har været en Mangel ved den gældende Lov, at naar der blev afholdt Syn, og Forbudet blev nedlagt, stod det i vedkommendes Magt at indanke Forbudet til forskellige højere Instanser, men i Mellemtiden, inden Sagen var paakendt, — denne Tid kunde være ret lang — stod det vedkommende frit for at borttage alt det Materiale, han kunde overkomme at borttage. Den foreslaaede Bestemmelse er altsaa en absolut Forbedring, idet Forbudet efter den ny Bestemmelse fra det Øjeblik, det er nedlagt, skal respekteres, indtil der kommer en endelig Afgørelse. — Ligeledes betragter jeg det, som en Forbedring, at der i § 10 er optaget en Bestemmelse om, at den, der driver Optagning af de i denne Lov omhandlede Genstande paa Havet som Næringsvej, skal under Optagningen have anbragt paa et iøjnefaldende Sted paa sit Fartøj en Plade,